

5 Δεκεμβρίου, 1995

[ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στής]

UNITED STATES TRUST COMPANY OF NEW YORK,

Ενάγοντες,

v.

TSAVLIRIS SALVAGE (INTERNATIONAL) LIMITED,

Εναγομένων.

(Αγωγή Αρ. 109/95).

-
- Ενδιάμεσα διατάγματα — Έκδοση ενδιάμεσου διατάγματος σε αναγνωριστική αγωγή — Δυνατότητα έκδοσης χωρίς να είναι διάδικος ο επηρεαζόμενος — Πιθανότητα επιτυχίας αγωγής για έκδοση αναγνωριστικής απόφασης νόμιμης κατοχής πλοίου, χωρίς ο ιδιοκτήτης να είναι διάδικος. 5
- Κανόνες της φυσικής δικαιοσύνης — Αγωγή με αίτημα αναγνώριση νόμιμης κατοχής πλοίου — Αίτηση για ενδιάμεσο απαγορευτικό διάταγμα — Απόρριψή της από το Δικαστήριο επειδή οι ιδιοκτήτες δεν ήταν διάδικοι στην αγωγή και θα επηρεάζονταν τα συμφέροντά τους χωρίς τη δυνατότητα να ακουστούν στην αγωγή. 10
- Οι ενάγοντες, ανέλαβαν νόμιμα την κατοχή τριών πλοίων, δυνάμει σχετικών όρων πρώτων υποθηκών που ενέγραψαν κατόπιν συμφωνιών με τους ιδιοκτήτες, τοποθέτησαν δικά τους πληρώματα και διόρισαν διαχειριστές. 15
- Οι εναγόμενοι, που ήταν εταιρεία ασχολούμενη με ρυμουλκήσεις, αποπειράθηκαν επανειλημμένα να ρυμουλκήσουν τα πλοία, κατόπιν συμφωνίας με τους ιδιοκτήτες, αλλά εμποδίστηκαν από τα πληρώματα. 20
- Οι ενάγοντες, καταχώρησαν αγωγές με τις οποίες ζητούσαν αναγνωριστικές αποφάσεις, ότι νόμιμα κατείχαν τα πλοία ως ενυπόθηκοι δανειστές και ότι οποιαδήποτε συμφωνία των εναγομένων με τους εγγεγραμμένους ιδιοκτήτες των πλοίων για τη ρυμούλκηση τους, ήταν άκυρη και χωρίς νομική αξία. Επίσης αξίωσαν αποζημιώσεις για ζημιές που υπέστησαν ή θα υφίσταντο, λόγω παράνο-

μης επέμβασης των εναγομένων.

Ταυτοχρόνως ζήτησαν την έκδοση παρεμπόδισης απαγορευτικού διατάγματος, το οποίο να απαγορεύει οποιαδήποτε επέμβαση των εναγομένων στα πλοία. Οι ενάγοντες στήριξαν το αίτημά τους για ενδιάμεσο απαγορευτικό διάταγμα στο άρθρο 32 του περί Δικαστηρίων Νόμου του 1960 (Ν.14/60).

Αποφασίστηκε, ότι:

(1) Δεν υπήρχε πιθανότητα επιτυχίας των εναγόντων, διότι η αγωγή δεν στρεφόταν και κατά των εγγεγραμμένων ιδιοκτητών των πλοίων.

(2) Θα παραβιάζονταν οι κανόνες της φυσικής δικαιοσύνης, αν εκδίδονταν οι δύο αναγνωριστικές αποφάσεις χωρίς να ακουστούν οι ιδιοκτήτες των πλοίων.

(3) Οι ιδιοκτήτες των πλοίων, είχαν συμφέρον να ενστούν στην έκδοση των αναγνωριστικών αποφάσεων και υπό τις περιστάσεις της υπόθεσης δεν ήταν δυνατό να εκδοθούν χωρίς να είναι και αυτοί συνενωμένοι ως διάδικοι στην αγωγή.

Η αίτηση απορρίφθηκε.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Eshelby v. Federated European Bank Ltd [1931] All E.R. Rep. 840,

Tilcon Ltd v. Land Investments Ltd [1987] 1 All E.R. 615,

Gaber Alian Ali etc v. The Cyprus Ship Poseidonia και Άλλων (1990) 1 Α.Α.Δ. 990,

International Marine Services Company Limited v. MTR Metals (Overseas) Limited (1995) 1 Α.Α.Δ. 77,

Odysseos v. Pieris Estates and Others (1982) 1 C.L.R. 557,

G. W. Stow and Others v. F. Hourl and Others (1959-60) 24 C.L.R. 206.

Αίτηση σε Αγωγή Ναυτοδικείου.

Αίτηση σε Αγωγή Ναυτοδικείου με την οποία οι ενάγοντες - αι-

τητές ζητούν την έκδοση παρεμπόδιοντος διατάγματος, το οποίο να απαγορεύει οποιαδήποτε επέμβαση των εναγομένων στα πλοία τους "ASSOS BAY", "MYRTOS BAY" και "FISKARDO BAY".

Ντ. Σαβεριάδης, για τους Ενάγοντες - αιτητές.

5

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Θα παραθέσω πρώτα τα γεγονότα όπως τα προβάλλουν οι ενάγοντες με τις ένορκες δηλώσεις που υποστηρίζουν την *ex parte* αίτησή τους προς έκδοση παρεμπόδιοντος απαγορευτικού διατάγματος.

10

Οι ιδιοκτήτες των υπό Παναμαϊκή σημαία πλοίων "ASSOS BAY", "MYRTOS BAY" και "FISKARDO BAY" τους οφείλουν μεγάλα ποσά και έχουν, συναφώς, εγγράψει επ' αυτών πρώτες υποθήκες. Δυνάμει των όρων των υποθηκών έλαβαν νομίμως κατοχή των τριών πλοίων, τοποθέτησαν σ' αυτά δικό τους πλήρωμα και διόρισαν διαχειριστές. Στις 20 Ιανουαρίου 1995, ενώ τα πλοία βρισκόνταν αγκυροβολημένα σε διεθνή ύδατα στον αραβικό κόλπο, δυο ρυμουλκά, το ένα με το όνομα DIVA και το άλλο με όνομα που άρχιζε με τη λέξη "GMMOS" προσπάθησαν να ρυμουλκήσουν δύο από αυτά προς άγνωστη κατεύθυνση. Το πλήρωμα των πλοίων αμύνθηκε και η παράνομη και επικίνδυνη απόπειρα απέτυχε.

15

20

Διαπίστωσαν ότι τα ρυμουλκά έχουν ναυλωθεί και τελούν υπό τις οδηγίες και/ή τον έλεγχο των εναγομένων. Οι εναγόμενοι είναι εταιρεία εγγεγραμμένη στην Κύπρο και ασχολείται, μεταξύ άλλων, με τη διάσωση και ρυμούλκηση πλοίων. Προειδοποίησαν τους εναγομένους δια μέσου των δικηγόρων τους στο Λονδίνο και ζήτησαν διαβεβαίωση πως δεν θα επαναληφθεί το ίδιο εγχείρημα. Η αντίδραση που εκδηλώθηκε έδειχνε πως οι εναγόμενοι θα επανέλθουν. Οι δικηγόροι των εναγομένων τους απέστειλαν απόσπασμα επιστολής τους προς αυτούς σύμφωνα με το οποίο "δεν επιθυμούν να εμπλακούν σε οιαδήποτε αντιδικία μεταξύ των ιδιοκτητών των τριών πλοίων και των ενυπόθηκων αυτών δανειστών ή άλλων πιστωτών αλλά, ανεξαρτήτως, είναι συμβατικά υποχρεωμένοι από τα συμβόλαια διάσωσης (Salvage Contracts) που υπέγραψαν καλή τη πίστει με τους ιδιοκτήτες των πλοίων". Και πράγματι, όπως αναφέρεται σε συμπληρωματική ένορκη δήλωση, στις 24 Νοεμβρίου 1995, υπό την κάλυψη του σκότους, δύτες από το ρυμουλκό "DIVA" προσέδεσαν καλώδιο στην άγκυρα του "ASSOS BAY" για να το ρυμουλκήσουν. Οι ναύτες, με πολλή προσπάθεια και κίνδυνο, εξουδετέρωσαν και αυτή την παράνομη απόπειρα, αλλά τα ρυμουλκά παραμένουν στην περιοχή με πρόδηλες τις προθέσεις τους.

25

30

35

40

Προς υποστήριξη του αιτήματός τους για την έκδοση παρεμπόδιοντος διατάγματος το οποίο να απαγορεύει οποιαδήποτε επέμβαση των εναγομένων στα πλοία, οι ενάγοντες επικαλέστηκαν το άρθρο 32 του περι Δικαστηρίων Νόμου του 1960 (Ν. 14/60). Εγείρεται, όπως είναι η εισήγησή τους, σοβαρό ζήτημα προς εκδίκαση, υπάρχει πιθανότητα να δικαιούνται σε θεραπεία και εκτός εάν εκδοθεί το διάταγμα θα είναι δυσκολο ή αδύνατο να απονεμηθεί πλήρης δικαιοσύνη σε μεταγενέστερο στάδιο.

10 Πρέπει να δούμε, λοιπόν, ποιές είναι οι θεραπείες που επιδιώκουν οι ενάγοντες με την αγωγή τους. Είναι ως προς αυτές που σε κάθε περίπτωση διερευνάται η πιθανότητα επιτυχίας αλλά και τα άλλα προαπαιτούμενα. Οι ενάγοντες δεν ζητούν διηνεκές απαγορευτικό διάταγμα. Εφόσον διεκδικούσαν αυτή την τελική θεραπεία, το ζήτημα θα επίθετο πάνω σε άλλη βάση. Επέλεξαν να επιδιώξουν δύο αναγνωριστικές αποφάσεις. Ζητούν δήλωση ότι:

20 A. “Οι ενάγοντες κατέχουν νόμιμα ως ενυπόθηκοι δανειστές (mortgagees in possession) τα υπό Παναμαϊκή σημαία πλοία “ASSOS BAY”, “MYRTOS BAY”, και “FISKARDO BAY” και

25 B. “Οιαδήποτε συμφωνία των Εναγομένων μετά των εγγεγραμμένων ιδιοκτητών των εις παράγραφο “Α” ανωτέρω περιγραφόμενων πλοίων και/ή των αντιπροσώπων αυτών δια τη ρυμούλκηση (towage) των εν λόγω πλοίων είναι νομικώς άκυρη και/ή άνευ οιασδήποτε νομικής αξίας”.

30 Αξιώνουν επίσης γενικές και/ή ειδικές αποζημιώσεις για ζημιές που ισχυρίζονται ότι υπέστησαν “και/ή θα υποστούν λόγω παράνομης επέμβασης των εναγομένων” αλλά δεν είναι σε σχέση προς αυτές που αιτούνται το παρεμπόδιον διάταγμα. Ορθά θα έλεγα, αφού δεν θα μπορούσε να υποστηριχθεί πως θα ήταν δύσκολο ή αδύνατο να απονεμηθεί πλήρης δικαιοσύνη αναφορικά με την αξίωση για επιδίκαση αποζημίωσης για ζημιές αν δεν εκδιόταν απαγορευτικό διάταγμα τέτοιας φύσης. Ειδικά δε σε σχέση προς την αξίωση αποζημίωσης για ζημιές όχι ήδη επελθούσες αλλά που θα υποστούν οι ενάγοντες στο μέλλον, εννοείται εξ αιτίας νέας κατ’ ισχυρισμόν παράνομης επέμβασης, είναι ενδεδειγμένο να παραπέμψω στη νομολογία που εδραιώνει πως δεν είναι επιτρεπτή η εισαγωγή αιτίας αγωγής ανύπαρκτης κατά το χρόνο της καταχώρισης της αγωγής. [Βλ. *Eshelby v. Federated European Bank Ltd* [1931] All E.R. Rep. 840, *Tilcon Ltd v. Land Investments Ltd* [1987] 1 All E.R. 615, *Gaber Alian Ali etc v. The Cyprus Ship*

Poseidonia και Άλλων (1990) 1 Α.Α.Δ. 990, *International Marine Services Company Limited v. MTR Metals (Overseas) Limited* (1995) 1 Α.Α.Δ. 77].

Επανερχομαι στην αξίωση για αναγνωριστικές αποφάσεις. 5
 Δεν είμαι καθόλου βέβαιος πως θα ήταν επιτρεπτό να εκδοθεί
 απαγορευτικό διάταγμα όταν επιδιώκεται ως τελική θεραπεία μό-
 νο αναγνωριστική απόφαση. Στο τέλος της δίκης, το πιά πολύ, οι
 ενάγοντες θα πετύχαιναν τις δηλώσεις που ζητούν. Εν τούτοις,
 πάνω στη βάση της πιθανότητας επιτυχίας που λέγουν ότι έχουν, 10
 επιδιώκουν να βρεθούν τώρα σε θέση καλύτερη από εκείνη στην
 οποία ιδανικά θα βρεθούν κατά το τέλος της δίκης. Στην υπόθε-
 ση *Odysseos v. Pieris Estates and Others* (1982) 1 C.L.R. 557,
 την οποία επικαλέστηκαν οι ενάγοντες εκδόθηκε παρεμπίπτον
 διάταγμα αλλά είναι σημαντικό το γεγονός ότι εκεί θεωρήθηκε 15
 ότι, ενόψει των ιδιαίτερων περιστατικών της υπόθεσης, αν δεν εκ-
 διδόταν, πιθανόν να εστερείτο ο ενάγων της δυνατότητας να επι-
 τύχει την έκδοση της αναγνωριστικής απόφασης που επεδίωκε
 και, με αυτή την έννοια, θα ήταν δύσκολο, αν όχι αδύνατο να απο-
 νεμηθεί πλήρης δικαιοσύνη στο τέλος. Εδώ δεν έχει συσχετισθεί 20
 η έκδοση του παρεμπίπτοντος διατάγματος προς τις ανάγκες της
 υπόθεσης όπως τις διαγράφουν οι τελικές θεραπείες που επιζη-
 τούν οι ενάγοντες. Θα αφήσω όμως αυτό το ζήτημα μέχρις εδώ
 και δεν θα διατυπώσω τελική άποψη αφού διαπιστώνω πως η αί-
 τηση, ούτως ή άλλως, πρέπει να απορριφθεί. 25

Θεώρώ ότι δεν υπάρχει πιθανότητα να επιτύχουν οι ενάγο-
 ντες τις αναγνωριστικές αποφάσεις που ζητούν, στο πλαίσιο της
 αγωγής αυτής. Η αγωγή δεν στρέφεται και κατά των εγγεγραμ-
 μένων ιδιοκτητών των πλοίων. Οι ενάγοντες εννοούν να ανα- 30
 ζητήσουμε τα δικαιώματά τους δυνάμει συμβάσεων που συνή-
 ψαν στην απουσία των αντισυμβαλλομένων τους και, βέβαια, να
 εκδοθούν αποφάσεις αναγνωριστικές χωρίς να ακουστούν εκεί-
 νοι στους οποίους κατ'έξοχην θα αφορούν. Επιπλέον, επιδιώ-
 κουν δήλωση πως σύμβαση που συνήψαν, όχι οι ίδιοι, αλλά τρί- 35
 τοι είναι άκυρη, ως εάν να τους αφορούσε το ζήτημα των σχέσε-
 ων άλλων μεταξύ τους, και πάντως πάλιν στην απουσία του
 ενός από τους συμβαλλομένους.

Η έκδοση των δύο αναγνωριστικών αποφάσεων, αν επρόκειτο 40
 να δεσμεύει και τους ιδιοκτήτες των πλοίων ή να τους επηρεάσει
 έστω έμμεσα με οποιονδήποτε τρόπο, θα παραβίαζε τους κανόνες
 της φυσικής δικαιοσύνης. Στην αντίθετη περίπτωση, εφόσον οι
 αναγνωριστικές αποφάσεις θα εκδοθούν χωρίς να είναι και εκεί-

- νοι διάδικοι στην αγωγή, θα καθιστούσε την όλη διαδικασία μάταιη στο τέλος. Οι εναγόμενοι δεν διεκδικούν οι ίδιοι οποιοδήποτε δικαίωμα πάνω στα πλοία. Ενεργούν, πάντα με βάση τους ισχυρισμούς των εναγόντων, για λογαριασμό των ιδιοκτητών των πλοίων στο πλαίσιο της μεταξύ τους σύμβασης. Η έκδοση των αναγνωριστικών αποφάσεων δεν θα εμπόδιζε τους ιδιοκτήτες των πλοίων να επιμένουν στις όποιες πιθανές απόψεις τους και να συνεχίσουν, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, να αμφισβητούν το δικαίωμα κατοχής που διεκδικούν οι ενάγοντες. Οι ιδιοκτήτες των πλοίων είναι πρόσωπα που εμφανίζονται να έχουν συμφέρον να ενστούν στην έκδοση των αναγνωριστικών αποφάσεων και κάτω από τις περιστάσεις της παρούσας υπόθεσης, δεν θα ήταν δυνατό να εκδοθούν τέτοιες αποφάσεις χωρίς να είναι και αυτοί συνενωμένοι ως διάδικοι στην αγωγή. [βλ. Zamir - The Declaratory Judgment έκδοση 1962 σελ. 282, P.W. Young - Declaratory Orders έκδοση 1975 σελ. 49, Halsbury's Laws of England 4η έκδοση, Τόμος I, σελ. 174 παράγραφος 186, *G.W. Stow and Others v. F. Hourl and Others* (1959 - 60) 24 C.L.R. σελ. 206].
- 20 Η αίτηση απορρίπτεται.

Η αίτηση απορρίπτεται.